

JULIA QUINN

TU EȘTI ALESUL MEU

Editura MIRON

Kent, Anglia Octombrie 1817

Eleanor Lyndon își vedea de treaba ei când Charles Wycombe, conte de Billington, a aterizat în viața ei - la modul propriu.

Se plimba de una singură, îngânând un cântecel vesel și ținându-și mintea ocupată, încercând să estimeze profitul anual al companiei East & West Sugar Company (la care cumpăraseră și ea câteva acțiuni) când, spre marea ei uimire, un bărbat a căzut din cer și a aterizat la – sau mai exact *pe* – picioarele ei.

Ceva mai târziu s-a aflat că bărbatul în chestiune nu căzuse din cer, ci dintr-un stejar uriaș. Ellie, a cărei viață fusese nespus de anostă de mai bine de un an, ar fi preferat ca el să fi căzut din cer. Era cu siguranță mai palpitant decât să aterizezi dintr-un copac banal.

Și-a tras piciorul stîng de sub umărul bărbatului, și-a ridicat fusta deasupra gleznelor, ca să nu o prăfuiască, după care s-a aplecat:

- Domnule? a spus. Ești bine?

El a răspuns doar:

- Au!

- Dumnezeuule, a murmurat ea. Sper că nu ți-ai zdrobit vreun os, nu-i așa?

El nu a spus nimic, doar a expirat prelung. Ellie s-a tras în spate, ca lovită de izul respirației lui.

- Dumnezeu mare, a șoptit. Miroși mai rău decât o distilerie.

- E de la whisky, a mormăit el. Un gentleman nu bea altceva. Doar whisky.

- În nici un caz așa de mult, i-a răspuns ea. Doar un bețiv poate să bea atât.

El s-a ridicat cu dificultate și a clătinat din cap, încercînd parcă să se limpezească.

- Exact, a spus făcînd un gest larg prin aer, după care a închis imediat ochii, pentru că amețise din nou. Mă tem că sînt puțin cam beat.

Ellie s-a decis să nu mai scoată nici un cuvînt pe acel subiect.

- Ești sigur că nu te-ai rănit?

El și-a trecut mîna prin păr și a clipit des:

- Îmi pocnește capul.

- Bănuiesc că nu numai din cauza căzăturii.

A dat să se ridice, dar s-a așezat la loc, cu un gest de lehamite.

- Ești o fetișcană cu limba tare ascuțită.

- Știu, a spus ea zîbind. De aceea am și rămas nemăritată. Haide, lasă-mă să văd dacă nu te-ai rănit pe undeva. Altfel cum să te ajut?

- Mai e și eficientă, a murmurat el. Și de ce ești atât de sigură că m-am rănit, mă rog?

Ellie a ridicat privirea spre copac. Cea mai apropiată creangă care l-ar fi putut susține era la cel puțin patru metri înălțime.

- Nu văd cum să fi căzut de atât de sus *fără* să te rănești.

El nu a părut să o ia în seamă și a încercat din nou să se ridice.

- Să știi că noi, cei din familia Wycombe, sîntem făcuți dintr-un aluat tare. E nevoie de mult mai mult decît o banală... Dumnezeuule mare!

Ellie a încercat să nu pară prea îngîmfată atunci cînd a spus:

- Te doare cumva? Ți-ai scrîntit ceva, mai mult ca sigur.

El a făcut ochii mici și s-a sprijinit de trunchiul copacului.

- Ești o femeie tare crudă, domnișoară *Nu-știi-cum-te-cheamă*, de vreme ce-ți face o atît de mare plăcere să mă vezi agonizînd.

Ellie a rîs scurt, încercînd să-și acopere chicotitul.

- Domnule *Cum-te-numești*, mă văd nevoită să protestez. Vreau să subliniez faptul că am încercat să mă ocup de rănilile tale, dar ai insistat că nu ai niciuna.

A făcut o grimasă, părăind mai degrabă un băietăndru.

- Sînt *lordul Cum-te-numești*, să știi, a murmurat.

- Foarte bine, *my lord*, a spus ea, sperînd să nu-l fi iritat prea mult. Un purtător de titlu nobiliar avea mai multă putere ca fiica unui vicar și i-ar fi putut face viața un calvar, dacă-și punea asta în minte. A renunțat să-și mai protejeze rochia de noroi și s-a așezat alături de el. Care dintre glezne te doare, domnule?

El a făcut semn spre glezna dreaptă și s-a strîmbat de durere cînd i-a cuprins-o în palme. După ce a examinat-o cîteva clipe, ea a ridicat privirea și i-a spus pe un ton extrem de politicoș:

- Va trebui să-ți scot cizma, domnule. Îmi este permis?

- Îmi plăceai mai mult cînd scoteai flăcări pe nări, a mormăit în barbă.

Și lui Ellie tot aceea versiune a ei îi plăcea mai mult. A zîmbit.

- Ai cumva un cuțit?

El a pufnit.

- Chiar crezi că ți-aș da o armă pe mîină?

- Bine, atunci va trebui să-ți trag cizma din picior. A înclinat capul, ca și cum ar fi cîntărit situația. S-ar putea să te cam doară, mai ales dacă ți s-a umflat îngrozitor glezna, ceea ce cred că s-a întîmplat. Numai că ești bărbat, ceea ce înseamnă că poți suporta durerea.

- Ce naiba tot spui acolo?

Ellie a dat să-i tragă cizma. Nu prea tare – nu ar fi putut să fie într-atît de crudă. Numai cît să-i demonstreze că cizma nu-i mai ieșea din picior, doar atît.

El a scos un strigăt, iar Ellie și-a dorit să nu fi încercat să-i dea o lecție, pentru că a avut de-a face cu un nou val de aburi de alcool în plină față.

- Cît ai băut? I-a întrebat, trăgînd cu nesaț aer curat în piept.

- Nu suficient, a gemut el. Nu s-a inventat o băutură suficient de tare...

- Haide, haide, a ripostat Ellie. Nu sînt chiar atît de rea.

Spre surprinderea ei, el a izbucnit în rîs.

- Draga mea, i-a spus cu vocea unui seducător de profesie, ești cel mai mic rău din cîte mi s-au întîmplat în ultimele luni.

Ellie a simțit o furnicătură pe ceafă, auzind acel compliment stîngaci. Recunoscătoare că boneta îi

ascundea roșeața din obraji, s-a concentrat din nou pe glezna lui.

- Te-ai răzgîndit? Îți pot tăia cizma?

Drept răspuns, el i-a pus un cuțit în palmă.

- Am știut mereu că există un motiv pentru care-l port peste tot cu mine. Numai că n-am știut care este acesta, pînă azi.

Cuțitul nu era ascuțit prea bine, așa că Ellie a trebuit să strîngă din dinți în timp ce se chinuia să taie cizma. A ridicat o clipă privirea:

- Să-mi spui dacă...

- Au!

- ... te înțep, a terminat ea fraza. Îmi pare foarte rău.

- Mă uimește cîtă compasiune ai în voce, i-a spus el ironic.

Ellie și-a ascuns un alt chicotit.

- Pentru numele lui Dumnezeu! a murmurat el. N-ai decît să rîzi. Știu că sînt de rîs. Întreaga mea viață este.

Ellie, care era profund nefericită din clipa în care tatăl ei, rămas văduv, își anunțase intenția de a se recăsători cu cea mai băgăcioasă femeie din Bellfield, a simțit că-l înțelegea pe deplin. Nu știa ce-l determinase pe acel bărbat frumos și bine-încălțat să iasă în lume și să-și bea mințile, dar îl compătimea sincer. S-a oprit, a ridicat ochii de un albastru închis și i-a privit chipul, spunînd:

- Mă numesc Eleanor Lyndon.

Ochii lui s-au împlînzit.

- Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit această informație valoroasă, domnișoară Lyndon. Nu mi se întîmplă prea des să las o femeie necunoscută să-mi taie cizma.

- Nici mie nu mi se întâmplă chiar în fiecare zi să fiu trinită la pământ de bărbați care cad din cer. Bărbați *necunoscuți*, a adăugat, ca să dea mai multă greutate cuvintelor ei.

- Bănuiesc că acum ar trebui să mă prezint. A înclinat capul într-un fel care i-a amintit lui Ellie că era băut. Și nu puțin. Charles Wycombe, la dispoziția dumată, domnișoară Lyndon. Conte de Billington. Dacă mai contează, a adăugat în barbă.

Ellie îl privea uimită, fără să clipească. Billington? Era unul dintre cei mai râvniți burlaci din ținut. Într-atât de râvnit încât pînă și ea auzise de el, deși nu era tocmai vreo partidă. Se zvonea că era un mare cuceritor. Auzise vorbindu-se despre el la balurile din sat, dar fusese privată de cele mai savuroase bîrfe pentru că nu făcea parte dintre femeile măritate. Era aproape convinsă că avea o reputație deosebit de proastă, de vreme ce numele lui nici măcar nu era rostit în prezența ei.

Ellie mai știa că era nespus de bogat, chiar mai bogat decît contele de Macclesfield, noul soț al surorii ei Victoria. Ellie nu putea garanta așa ceva, de vreme ce nu văzuse registrele lui contabile și își impusese să nu facă niciodată speculații legate de chestiuni financiare fără dovezi solide. Știa însă că domeniul Billington era foarte întins și străvechi.

Și se afla la mai bine de treizeci de kilometri depărtare.

- Ce căutai aici, în Bellfield? nu s-a putut abține să nu-l întrebe.

- Am vrut să revăd locurile copilăriei.

Ellie a făcut semn spre crengile de deasupra capetelor lor.

Respectarea drepturilor de autor

- Iar acesta era copacul preferat?

- Obişnuiam să mă urc adesea în el, împreună cu Macclesfield.

Ellie a terminat de tăiat cizma și a pus cuțitul jos.

- Cu Robert? a întrebat.

Charles părea bănuitor. Și protector, totodată.

- Vă spuneți pe numele mic? Știu că s-a căsătorit de curînd.

- Da. Cu sora mea.

- Lumea îmi pare din ce în ce mai mică, cu fiecare clipă, a șoptit el. Sînt onorat să te cunosc.

- S-ar putea să te răzgîndești cît de curînd, a spus Ellie. Cu mare grijă, i-a extras piciorul umflat din gheată.

Charles a coborît privirea, părăind să sufere. Ellie îl pipăia atentă.

- Nu cred să fie ceva rupt, dar ai o entorsă destul de urîă.

- Pari să te pricepi la astfel de lucruri.

- Obişnuiesc să le vin în ajutor animalelor rănite, a spus ea, arcuindu-și o sprînceană. Cîini, pisici, păsări...

- Bărbați, a continuat el.

- Nu, a răspuns ea sec. Tu ești primul. Dar nu-mi imaginez că poți fi mult diferit de un cîine.

- Au cam început să ți se vadă ghearele, domnișoară Lyndon.

- Adevărat? a întrebat ea. Va trebui să am mai multă grijă să le ascund.

Charles a izbucnit în rîs.

- Ești o comoară, domnișoară Lyndon.

- Asta le-o spun și eu tuturor, a spus ea ridicînd din umeri și zîmbind șmecherește. Dar nimeni nu pare să

mă creadă. Să revenim: cred că vei avea nevoie de baston, pentru câteva zile. Poate chiar o săptămână. Ai vreunul?

- Chiar acum?

- Acasă, voiam să spun. Dar... S-a oprit și a privit în jur. A văzut un băț destul de gros, la câțiva pași depărtare și s-a ridicat în picioare. Acesta ar trebui să fie bun. I l-a întins. Ai nevoie de ajutor să te ridici?

El a zîmbit:

- Aș profita de orice prilej ca să mă aflu în brațele tale, domnișoară Lyndon.

Ellie știa că ar fi trebuit să se arate ofensată, dar el se străduia din greu să fie fermecător - și îi reușea de minune. Probabil că de aceea avea atîta succes la femei. A făcut un pas în lateral și l-a prins din spate, pe sub brațe.

- Te avertizez că nu sînt prea blîndă.

- Oare de ce nu mă miră?

- Număr pînă la trei. Ești gata?

- Depinde, bănuiesc eu, de...

- Unu, doi... trei! Cu o smucitură, Ellie l-a ridicat pe conte. Nu era deloc o sarcină ușoară. Era mult mai greu decît ea și în plus mai era și băut. Era cît pe ce să îngenuncheze, iar Ellie s-a abținut cu greu să nu înjure în timp ce încerca să-l susțină. Mai apoi, el a început să se încline spre dreapta, iar ea l-a tras spre ea ca să nu-l lase să cadă.

- Ce bine e! a murmurat el, lipindu-și pieptul de al ei.

- Lord Billington, mă vād nevoită să insist să folosești bastonul.

- Pe tine? Părea intrigat de această idee.

- Ca să mergi! aproape că a strigat ea.

El s-a strîmbat din cauza tonului ei ridicat, după care a clătinat din cap.

- Ce ciudat! a murmurat. Simt o dorință nebună să te sărut.

Ellie amuțise, pentru prima oară.

El și-a mușcat gînditor buza inferioară:

- Și cred că o să o fac.

A fost de ajuns ca ea să se tragă într-o parte, lăsîndu-l să se prăbușească.

- Dumnezeule, femeie! a strigat el. De ce-ai făcut asta?

- Pentru că aveai de gînd să mă săruți.

El și-a frecat locul din creștet în care se lovise de trunchiul copacului.

- Iar perspectiva era într-atît de înfricoșătoare?

Ellie a clipit.

- Nu este acesta cuvîntul.

- Să nu-mi spui că îți provoc repulsie, a mormăit el. N-aș putea suporta asta.

Ea a respirat adînc și i-a întins mîna, împăciuitoare.

- Îmi pare nespus de rău că te-am lăsat să cazi, domnule.

- Iar chipul tău chiar exprimă asta...

- Am vorbit serios! Îmi accepți sau nu scuzele?

- Se pare, a spus el ridicînd o sprînceană, că e foarte posibil să mai pățesc ceva dacă nu le accept.

- Porc nerecunoscător! a murmurat ea. Încerc să-mi cer scuze.

- Iar eu încerc să ți le accept.

A întins mîna și i-a cuprins-o pe a ei. Ea l-a ridicat din nou, după care s-a dat cîțiva pași înapoi, lăsîndu-l să se sprijine pe bastonul improvizat.